

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindellicorum

Cap. XXIII. Primus ad Exequias concursus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

Viri, clarissimi patientiæ speculi, nacti fu-
mus.

CAPUT XXIII.

Primus ad Exequias concursus.

QUàm pretiosa in conspectu Domini
mors sit dilectissimorum suorum
Servorum, ipsimet subinde palam facere
libuit. Siquidem non contentus eosdem
in hac adhuc vita mundo venerandos
proponere, etiam post mortem præter na-
turæ ordinem illorum corpora intueti-
tium oculis exhibet visu jucundissima:
ad hæc virtute Divina, cordium nostro-
rum magnetè, populos integros ad hono-
randas illorum exequias attrahit, eosque
ad tantam reverentiam, & amorem erga
illas animæ in tuto jam collocatæ exuvias
permovet, ut præ devotione liquecant
eas contemplando, tangendo, indèque
auferendo, quidquid possunt non solum
de carne, & ossibus, sed de vestimentis
quoque, & vilissimis, quibus cooperiun-
tur, rebus, nimirum, ut hæc talia ipsis sint
in

in antidotum, contra quosvis morbos, quos vel patiuntur, vel in corpore pati possunt, uti & adversus diabolicas, nec non humanas, continuas, ac mortales insidias inserviant: quibus rebus benignissimus DEUS tantam persæpè virtutem indidit, ut ad solum earundem contactum incurabiles & desperatæ infirmitates auferantur, quin & mortui quandoque fuerint vitæ restituti, veluti graves & approbati testantur Authores, & ex parte etiam in concursu ad funeralia venerandi istius Patris animadversum est, qui quidem concursus tam numerosus fuit, ut id aliunde evenire non potuerit, quàm à potentissimâ DEI virtute, quæ totam Civitatem ad honorandas has Exequias attraxit, sub quibus etiam haud pauci favores & beneficia obtenta fuêre.

Vix itaque corpus P. Alberti fuit repositum, cum ecce quidam è Primoribus Urbis è foro ab hac Canonicâ tribus ferme passuum millibus distante, quo difficulter nova de illius obitu pertingere poterant, spectatâ plurium aliorum nobi-

lium, ac militum Vicentinorum & exte-
 norum coronâ stipatus ad illud visitan-
 dum comparuit, quod singulari pietate
 omnes venerabantur, & admirabantur.
 Hos inter unus erat, qui nunquam ante
 hac defunctorum cadavera intueri pote-
 rat, quorum præsentiam [quod pluribus
 naturaliter usuvenit] extremum abhor-
 rebat: sed superveniens in isthoc corpo-
 re considerando satiari nequivit, cum tam
 ipsi, quàm aliis id, nescio, quid illiciti &
 consolationis tanta cum vehementiâ spi-
 rare visum fuerit, ut omnibus gaudium
 simul ac reverentiam ingereret. Quod
 ipsum etiam accidit uni nostrorum Cano-
 nicorum, qui prius appropinquare non
 potuit non dicam mortuis, sed ne mori-
 bundis quidem, & ab Alberto nostro mo-
 rituro, mortuove avelli nequibat, tenerri-
 mo cordis affectu, nec non singulari men-
 tis hilaritate eum tractans non sine sum-
 ma id videntium, quibus ipsius natura
 perspecta erat, admiratione. Verùm quo-
 niam eo ipso tempore arca Ecclesiæ afflu-
 xu populi Monasterium ad spectandum

defuncti corpus intrare cupientis replebatur, ad omnem ulterioris tumultus præscindendam occasionem necesse fuit ipsi persuaderi, ut in diem sequentem expectaret.

Itaque sequenti Jovis die, in quem Festum Conversionis S. Pauli incidit, defuncti cadaver recepto apud nos more manè ad initium exequiis faciendum in Ecclesiam fuit deportatum, ubi dictu mirum est, quantus è Civitate fuerit concursus: quod tunc omnibus stuporem incutiebat, fuit manifesta inspectantibus vultus defuncti immutatio, certam quandam venustatem acquirentis, nec non candidum, eumque vivacem colorem induentis: quæ mutatio præter summam, quam apud omnes excitârat, admirationem, spem etiam circumstantibus faciebat impetrandi à DEO gratiam aliquam Alberti interventu, uti quoque non paucis accidit. Sed quod & admirationem & devotionem deinceps augebat, ita ut pluribus lacrymæ tenerrimi sensûs ex oculis promanârint, fuit mutatio coloris labiorum,

rum, qui tam venustus, tamque delicatus
 apparebat, quam in homine vel infante
 vivo desiderari possit: accessit ad hæc,
 quòd, contra ac natura, visque frigoris
 exigit, quo cadavera defunctorum quoad
 carnem & nervos rigescunt, ita ut corpus
 omnis tractabilitatis incapax fiat, brachia
 & manus, ceu viva essent, laxarentur, ut
 que de carne fileam, qua vel carebat, vel
 modicam habebat, cutis non aliter, ac an-
 tequam fatis cederet, tractabilis fuerit.
 Prodigium auxit ipsa labiorum purpura,
 quæ, cum in cadavere sit rarius quiddam
 Phœnice Arabicâ, si in tali appareat cor-
 pore, miraculi prærogativâ gaudet, nec si-
 ne ratione, cum quivis homo, cui idem
 cum Alberto vitæ tam rigidæ tenor est, si
 purpureus iste color in eo spectatur, ha-
 beatur, atque colatur, dum vivit, tanquam
 Gratiæ Divinæ miraculum.

Sacris funeralibus solemni ritu peractis
 magna pars populi in templo substitit, &
 quidem ad noctem usque nullo assumpto
 cibo, ut sepulturæ prærens adesset: verum
 brevî major adhuc populi multitudo su-
 per-

pervenit, ut denuo Ecclesia eodem re-
dundârit, unde non solum terræ mandari
non potuit, sed utcunque omnis adhibe-
retur industria, tamen impediri nequivit,
quin Rocchetum, aliâque ipsius vestimen-
ta minutim conscinderentur, aut coronæ
preparatoriæ, nec non res aliæ corporis eius
attactu sacrarentur: fuit ergo tam fre-
quens, tamque continuus eo die plebis
concurfus, ut ad secundam usque noctis
horam [*que juxta nostrum horologium ho-
ra sexta est*] Ecclesia aliter hominibus eva-
cuari non potuerit, quam interveniente
promissione, ipsis ad videndum, defuncti
corpus altero die denuò expositum iri.

CAPUT XXIV.

Alter populi concursus, & Sepul- tura.

VEnerando itaque pignore in sarco-
phago tunc reposito, quoniam bi-
nis diebus subsequenter pia juxtâ ac ho-
norata eorum, qui primo illud die non
viderant, multitudo comparuit, necesse
fuit,